

Ana Galant (Pula, 1991. godine) živi i radi na relaciji Žminj – Rijeka. Završila je Filozofski fakultet u Zagrebu, smjer kroatistika i komparativna književnost.

Na Radio Roži, riječkom radiju zajednice, djeluje kao novinarka i urednica (mozaična emisija *Rožaik* te emisija *Riječki đir*).

Piše poeziju na standardu i na čakavici, zastupljena je u zbornicima *Verši na šterni* te *Rukopisi 44*.

Dobitnica je Hrvatske književne nagrade Grada Karlovca "Zdravko Pucak" za mlade pjesnike u 2021. godini.

(n)i dažlji (n)i vetri

dobro san.

dobro san.

dobro san.

Guorin. Sakemu ki me pita.

Ponavljan. Sakemu kiega trefin.

Pitaš me (*kako si?*) i jedino ča ti rivan
reć je: *dobrosan-dobrosmo-dobroje-dobrogre!*

Ne ti spominjen ni dažlji ni vetri,
ni slabi žifci,
ni punji ni žgambeti (ke najraj prido skupa),
ni ruoki preskliske od straha,
ni kuorki presramežljivi sporadi keh san na meste već čuda (prečuda)
vremena (neki bi moga reć da pliešen!)

dobro san.

dobro san.

dobro san.

Guoriš. Sakemu ki te pita.

Ponavljaš. Sakemu kiega trefiš.

Pitan te (*kako si?*) i jedino ča mi rivaš
reć je: *dobrosan-dobrosmo-dobroje-dobrogre!*

I dažlji i vetri si premučimo
kad se trefimo
si mokri i raščufetani.

Hobi

u slobodno vrijeme zakapam
svoje bližnje

pogibaju u strašnim prometnim nesrećama,
zli ljudi ih konačno sustižu
bivši ljubavnici im se iznova osvećuju

jednima se asteroidi preprečuju na putu do posla
druge meteoriti pogađaju direktno u zatiljke

zaboravljaju ugasiti štednjake kad napuštaju stanove
zamjeraju se šefovima podzemlja
upadaju u smrtonosne nevolje

plivaju predaleko
rone preduboko
svako toliko
jedu otrovano

bar ja tako mislim

ideja je jednostavna:
pokapam ih samovoljno
u slobodno vrijeme
u svojim mislima ih zakapam

opraštam se od njih i
računam: bit ću spremna na loše vijesti
jednom kad dođu
(a sigurno dolaze)

možda ću tako znati kako živjeti
kad ih jednom ne bude

Nekako kao

Nekako kao da očekujem smrt
(nekako) kao da je odavno najavila dolazak
Pa te ne volim dovoljno
(ne volim ni sebe dovoljno)
(to ide ruku pod ruku)
Nekako kao da neće imati smisla
Ovo što radimo, već sutra

Pa radije odbijam zadatke
(nije teško koliko se čini)
Odbijam planove
I odbijam veselja

Predosjećam ju uvijek snažno
I uvijek nekako znam kad dolazi
Pa makar još (nekako) nikad nije došla